

ԵՐԵՔ ԵՐԳ

Ա. ԶՊԱՆԵԱՆԻՆ

Ա.

Իր հունին մէջ անամփոփ, մըրըրկայոյց գետն ինչպէս.
 Զինք գայարոյց երկունքի սաստկութենէն այսահար,
 Դալար ափերն իր խնդուն իր յորձքին տակ կը խեղդէ,
 Այնպէս եւ դո՛ւմ, ո՛վ հոգի՛ս, երբ անհունէն կանչ մ'իմկած՝
 Ներքող, խաղաղ դաշտերուդ ըստուերին մէջ կը հնչէ,
 Կ'այլափոխուիս դուն յանկարծ, ու չես գանչմար զիս երբեք.
 Կ'ըլլաս այնքան անողորմ, այնքան անխիղճ ինձ հանդէպ,
 Որ սէրերըս իբր բոլոր, որ արդէն իսկ կը դադան,
 Փրցուցած դուն իմ սրտէս, հըզօր քաթի մը նշման,
 Կը խորտակես մէկ առ մէկ՝ արշաւիդ մէջ խօսական:
 Կը ճարճատիւմ, կը ճըշտամ, ա՛յնքան անգոր զիս կըրգամ,
 Անհամեմատ երբ այսպէս կ'ուռիս, կ'անիս դուն իմ մէջ.
 Խոյանքիդ դէմ՝ առաջին՝ պէտք կ'ըլլայ որ ես իյնամ,
 Դուն աստղերուն կը սուրբաս, մինչ ես հողին կը քեֆիմ՝
 Անհաւասար կըռուին մէջ, զոհուիլ, գիտե՛մ, ինձ պէտք է:
 Պէտք է աւեր ու արիւն, ճիշ, հառաչանք, ո՛հ, պէտք էն,
 Պէտք է որ ես ամէն տեղ կըրեմ պատի՛ծս իմ ուժգին.
 Պէտք է իյնամ, արիւնիւմ, կողերուն դէմ խորի սուրմ.
 Սակայն, ի՛նչ հոգ, ո՛վ հոգիս, չեմ տրտնջար իսկ երբեք.
 Բա՛ց դուրը մեծ, ճոր կեանքի, եթէ մեռնիլ իսկ պէտք է:

Բ.

Հոն՝ հեռո՛ւն՝
 Աստղեր ու բոյր ու մեծութիւն,
 Ու կա՛նչ...
 Ու հոս՝ իմ մէջ՝
 Իմ աննրկուն կամքիս ցրցուն
 Խոյանքը վեր այս աշխարհէն,
 Դէպի հեռուն, անհո՛ւն հեռուն...
 Պիտի մեկնիմ:

Զի ես գիտեմ՝ ի՛նչ մատենաւ հըպումէն՝
 Զիս ողորդ յոյզի կայծերն անհամար,

Որ հիմա, հոս, կուրծքիս ներքեւ կը վառին,
Արքցնելով ուղեղիս մէջ երգ մը նոր,
Ու աչքիս մէջ՝ երազ մը հուր, որուն բորբ
Սլաքներն հիմա դէպի հեռուն կը նետուին,
Պատրանք մը չեն, այլ գերագոր արթնութեամբ
Հաճանք հոգւոյս, լուսարձակող մառի մէջ.
Ու գիտութիւն, ու յայտնութիւն,
Ազդանքդ՝ մեկնումի:
Պիտի մեկնիմ:
Ա՛յ չեմ կրնար կենալ այստեղ,
Ըլլալ գերին այս բանտերուն,
Եւ օրն ի օրն լալ ու ողբալ.
Քանզի Ձայնը՝ որ հոն հեռուն,
Արեւն ի վեր աստղերուն,
Լըռութեամբ մէջ, ու սոյլին
Պրտոյտ եկող լուսաւոր
Մարմիններուն երկնային,
Տիեզերքի թաւալման
Քայլերգն հըգոր կը զանգէ,
Զիս կը կանչէ, կը կանչէ...
Պիտի մեկնիմ:

Գ.

Կը բիրեղնայ ժամն ա՛յնպէս, նման քաղցր երազին.
Բացուող կոպերն առտւան վերածնունդ կը տօնեն.
Միջոցին մէջ իմ հոգւոյս՝ ծաւալ եկող ծովուն պէս,
Պահն՝ անհունէն անջատուած՝ պայծառ ա՛յնքան, կանգ կ'առնէ:
Հըրաշքն հո՛ս է. քաղցրութեամբ դեռ թաթաւուն իմ մտքիս
Կըզգամ շարժիմ յամրաֆայլ, որ դէպ ի լոյս կը ձգտի.
Լոյսը կեանք է, ոսկեհուր որ պահին մէջ կը կանգնի,
Պահը՝ բացուած դուռ մը որ երկինքներուն կը մայի:
Օծո՛ւն՝ սիրտը կը յիշէ... հողը ծով է շտէքս տակ.
Կը բարձրանայ մարմնիս մէջ սնող կարօտը կեանքին.
Արիւնքներուն ոսկեքաշ սանձած խռչանքն ափիս մէջ՝
Կը նռնանամ պահին հեռ. ես տիրացա՛յ երկընքին:

Պէյրուք, 939

ԳՐԻԳՈՐ ԿԻՐԼԵԱՆ

